

отъ бедни земи, разпокжсани между неприятели, безъ бойни машини, безъ флота и често безъ здраво оржие. Но той ималъ велико юнашко сърдце, голѣма любовъ къмъ отечеството и предпочелъ да загине за свободата съ мечъ въ ржка като истински герой, отколкото да бжде позоренъ робъ. Най-първо Самуилъ съ помощта на боляри отъ Албания превзелъ гр. Драчъ на морето, а следъ него и Епиръ.

Подиръ това съ отборъ войска Самуилъ потеглилъ да удари на Солунъ, дето имало винаги силна византийска войска. Най-първо той превзелъ близкия до Солунъ укрепенъ гръцки градъ Верея, който служелъ като стража и врата на голѣмия градъ. Солунъ вече треперѣлъ предъ войскитѣ на Самуила. Ако българитѣ биха успѣли да превзематъ този важенъ морски градъ, тогава тѣ щѣха да станатъ пълни и силни господари на цѣлата македонска земя. Гръцитѣ едвамъ се държали. Могъществото на Самуила ги смущавало. Гръцкитѣ поети сравняватъ Самуила съ комета (опашата звезда), която бързо пролетява по небето и съ гръмъ и трѣсъкъ всичко опожарява.

Василий II вече не можалъ да се сдържи. Той събралъ въ Цариградъ силна войска, дигналъ стенобитни машини и по суша стигналъ въ Солунъ, гдето солунскитѣ гръцки граждани и войници го посрещнали като избавителъ и спасителъ отъ Самуила.

Този е вторъ походъ на Василия противъ Самуила (990 г.). Първата грижа на Василия била да освободи отъ българитѣ крепостта Верея. Въ това време Самуилъ отсъствувалъ въ нѣкое далечно мѣсто. Василий се възползувалъ. Нападналъ на града Воденъ, разбилъ слабия и боленъ царъ Романа и го пленилъ (991 г.). Той превзелъ още българскитѣ